

synes mig ret tvivlsomt eller endog meget tvivlsomt. Det vilde vel hjælpe en Del i saa Henseende, om der i Stedet for stod „de danske Havkyster“; men selv dette Udtryk er, uagtet dets Betegnelse er ret indsnævrende, dog ingenlunde tilstrækkeligt, thi der kan opstaa store Tvivl alligevel. Ligesom nemlig Fjordkysterne næsten altid ere i privat Eje, saaledes er der ogsaa mange Havkyster, hvor der hersker privat Strandejendomsret. Det er noget, der strider ganske imod den Rettighed, Strandejerne antages at have til endogsaa at forbyde Færdsel paa deres Strand. Det er jo kun i ganske enkelte Tilfælde, at der gennem Fiskerilovgivningen rent ekseptionelt er givet Fiskerne Tilladelse til Færdsel paa Strandbredder, der tilhøre private. Det vil derfor formentlig være den eneste Udvej, at man, for ikke at gaa ind i andres Rettigheder, særlig Ejendomsrettigheder, tilføjer en eller anden Sætning i § 1, gaaende ud paa, at disse Bestemmelser gjaldt kun overfor de Forstrande, hvor Staten har Forstrandsret, derimod ikke overfor privat Strandret.

Hvis jeg vilde gaa alle Lovforslagets øvrige Paragraffer igennem paa samme Maade som § 1, vilde det Løfte, jeg gav i Begyndelsen af min Tale, om, at jeg ikke vilde fordybe mig i Emnet, blive et tomt Ord, og da jeg ikke ønsker noget saadant, skal jeg indskrænke mig til den Omtale, jeg her har givet § 1. Jeg mener nemlig og tør vel antage det for tilstrækkelig antydet gennem mine Udtalelser, at Lovforslaget i Virkeligheden trænger til en gennemgribende Udvalgsbehandling, og jeg haaber ogsaa, at det gennem denne vil lykkes at faa ikke blot i § 1, men ogsaa i §§ 4 og 5 Betegnelser, der ere adskillig klarere og distinktere end dem, som findes i Lovforslaget. Jeg kunde endogsaa gaa saa vidt at sige, men det er ganske vist et Tankeeksperiment, at Loven vilde vinde ganske overordentlig i Klarhed og Overskuelighed uden derfor at tabe det virkelige Formaal af Sigte, som tilsigtes med det, hvis man indskrænkede dets 15 Paragraffer til 5 eller 6. Thi der er jo en hel Masse Tilfælde, hvor der ikke alene skal ske Henvendelser til Øvrigheden, men ogsaa Anmeldelser, der ere meget tidsrøvende og tidsspildende, til Marineministeriet, og hvor man skal afvente Svar derfra. Det er en meget lang og tidsrøvende Omvej, som sikkert kunde spares. Der er ogsaa rigelig med Henvisninger til andre Love, men der undtages dog en hel Del, der alligevel bliver ved at gælde, og derved bliver Loven, som et høj-

æret Medlem under Omtalen af en anden Sag udtrykte sig, for adskillige Paragrafers Vedkommende vanskelig at forstaa for almindelige Folk. Den nærmere Begrundelse heraf skal jeg, da det kun er et Tankeeksperiment, for Øjeblikket lade ligge.

Justitsministeren (Svend Høgsbro): Efter de faldne Udtalelser kan jeg gaa ud fra, at Lovforslaget vil møde en velvillig og forholdsvist hurtig Behandling i dette høje Ting, og derfor bringer jeg min Tak. De Enkeltheder, man fra forskellige Sider har dvælet ved, skal jeg opsætte at udtale mig om og til Dels ogsaa at tage Standpunkt til, indtil der bliver givet mig en Anledning i det eventuelle Udvalg eller i alt Fald, naar Ændringsforslag foreligge ved anden Behandling.

Der kom om § 4 fra den ærede første Taler (Johnsen) en Bemærkning, som giver mig Anledning til at udtale, at det af mine Udtalelser ved Lovforslagets Forelæggelse i Forgaars fremgaar, at jeg ligesom det ærede Medlem forudsatte, at man ikke ved den Affattelse, man har givet § 4 i Folketinget, havde tilsigtet at ophæve den Ret, der for Tiden bestaar for Politimesteren til at give Bjærgerne Lov til at beholde Smaating til Værdi af mindre end 10 Kr. Jeg skylder derfor at oplyse, at jeg siden i Forgaars har talt med Ordføreren for Forslaget i Folketinget i Fjor om dette Spørgsmaal, og at han ikke gav mig Ret i min Opfattelse. Han er i alt Fald gaaet ud fra, at man var sig bevidst i Folketinget, at denne Ret faldt bort, og netop ogsaa ønskede, at den skulde falde bort. Dette har jeg ment, at jeg skyldte at oplyse.

Johnsen: Jeg skal kun tillade mig overfor den højtærede Ministers sidste Udtalelser at bemærke, at jeg ikke havde tænkt, at man i Folketinget havde tilsigtet at ophæve den Politimesteren nu tilkomende Ret til at overlade Vraggods, der findes i Havet, under 10 Krs Værdi til Bjærgerne. Jeg tror ogsaa, at det vilde være uheldigt, om denne Ret skulde falde bort. Saa vilde der savnes en Bestemmelse, som det vistnok vil være hensigtsmæssigt at have.

Justitsministeren (Svend Høgsbro): Jeg tror, det ærede Medlem har misforstaaet den Oplysning, jeg fremkom med. Saaledes som jeg har forstaaet Folketingets Ordfører, var det netop Meningen, at den skulde bortfalde, og han gav Grunde der-